

Postanowienie z dnia 11 kwietnia 2003 r.

I PK 558/02

Ocena zastosowania przepisów zawierających klauzule generalne (zwroty niedookreślone) zależy od całokształtu występujących w sprawie okoliczności i dlatego nie może służyć do ogólnego ujęcia zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 393 § 1 k.p.c.

Sędzia SN Józef Iwulski.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 11 kwietnia 2003 r. sprawy z powództwa Jana B. przeciwko „H.M.” Spółce z o.o. w W. o 226.590 złotych, na skutek kasacji strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 13 września 2002 r. [...]

o d m ó w i ł przyjęcia kasacji do rozpoznania i zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 6.000 zł (sześć tysięcy), odstępując od obciążenia strony pozwanej tymi kosztami w pozostałym zakresie.

U z a s a d n i e

Wyrokiem z dnia 13 września 2002 r. [...] Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił apelację pozwanej „H.M.” Spółki z o.o. w W. od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie z dnia 7 sierpnia 2001 r. [...], zasądającego na rzecz powoda Jana B. kwotę 226.590,00 zł z odsetkami tytułem jednorazowej gratyfikacji związanej z wypowiedzeniem przez pracodawcę terminowej umowy o pracę.

Wyrok ten kasacją zaskarżyła strona pozwana. Jako okoliczności uzasadniające rozpoznanie kasacji pozwana wskazała: 1) naruszenie prawa przez oddalenie apelacji, w sytuacji gdy nie była ona bezzasadna i uznanie, że „przyznana w umowie o pracę gratyfikacja na rzecz powoda w wysokości 70.000 dolarów amerykańskich bez ekwiwalentu świadczenia pracy, nie narusza treści art. 13 Kodeksu pracy i zasad współżycia społecznego, a tym samym nie można uznać, że w świetle art. 58 § 2 Ko-

deksu cywilnego w zw. z art. 300 Kodeksu pracy jest nieważna” oraz 2) istnienie istotnego zagadnienia prawnego dotyczącego wykładni art. 13 i 18 k.p. oraz art. 58 § 2 k.c. w związku z art. 300 k.p., sprowadzającego się do pytania, czy zasada godziwego wynagrodzenia oraz zasady współzycia społecznego odnoszą się także do wynagrodzeń ustalanych na rzecz kadry menedżerskiej na wypadek rozwiązania stosunku pracy i w czasie kiedy nie jest już świadczona praca w spółkach prywatnych ?

Powód w odpowiedzi na kasację wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania (względnie oddalenie) oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 12.000 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 393 k.p.c., jeżeli zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty nie narusza prawa ani nie zachodzi nieważność postępowania (§ 2), Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, gdy w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a ponadto gdy kasacja jest oczywiście bezzasadna (§ 1).

Okolicznością uzasadniającą rozpoznanie kasacji jest sytuacja, w której zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza prawo. Występuje ona wówczas, gdy widoczna jest bez pogłębionej analizy sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie pojętymi regułami interpretacji (postanowienie z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494). W tym znaczeniu powołana przez stronę pozwaną okoliczność nie występuje, a nawet nie jest tak określona, skoro twierdzi się, że doszło do naruszenia prawa, a nie do jego oczywistego naruszenia.

Zagadnienie prawne wskazane przez stronę pozwaną dotyczy przepisów zawierających klauzule generalne odwołujące się do zasad współzycia społecznego (zasad prawa pracy) lub zwrotów niedookreślonych (godziwe wynagrodzenie). Rozstrzygnięcie kwestii dotyczącej zastosowania w sprawie takich przepisów zależy od całokształtu występujących w niej konkretnych okoliczności, indywidualnie ocenianych i dlatego nie może służyć do uogólniającego ujęcia zagadnienia prawnego (por. uchwała SN z dnia 17 stycznia 1974 r., III PZP 34/73, LEX nr 7384). Na tak sformułowane zagadnienie prawne (jak słusznie podnosi powód w odpowiedzi na kasację)

należy odpowiedzieć, że wskazane przepisy w ogólności „odnoszą się” do rozpoznanej sprawy w tym znaczeniu, że podlegało to rozważeniu (co też Sądy obu instancji uczyniły). Kwestia odmowy udzielenia ochrony prawnej roszczeniu powoda, a więc zastosowania tych przepisów w konkretnym stanie faktycznym sprawy, zależała od zindywidualizowanej oceny, a to oznacza, że tak sformułowane zagadnienie prawne w sprawie nie występuje.

Sąd Najwyższy ocenił, że w sprawie nie zachodzą okoliczności wymienione w art. 393 § 1 k.p.c., zwłaszcza wskazane przez skarżącego. Po rozważeniu przesłanek określonych w art. 393 § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy uznał za uzasadnioną odmowę przyjęcia kasacji do rozpoznania, o czym orzekł na podstawie tych przepisów w związku z art. 393⁷ § 1 k.p.c. O zasądzeniu kosztów postępowania kasacyjnego orzeczono na mocy art. 98 § 1 k.p.c., a w części odstępującej od obciążania nimi strony pozwanej, na podstawie art. 102 k.p.c.

=====